

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. Š.,** zastoupen advokátkou JUDr. Vlastou Houdkovou, se sídlem Betlémské nám. 251/2, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2008 č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1 Cad 148/2008 - 79,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1 Cad 148/2008 - 79 **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2010 č. j. 1 Cad 148/2008 - 79, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, jímž mu byl podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) přiznán plný invalidní důchod ve výši 10 243 Kč měsíčně.

V žalobě žalobce uvedl, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, neboť v něm není uvedeno, že jeho plná invalidita vznikla v důsledku pracovního úrazu. V posudku Pražské správy sociálního zabezpečení lékař uvádí, že ve věci může rozhodnout závazně jen soud. Ze zdravotní dokumentace vyplývá, že právě nález na bederní páteři je příčinou invalidity.

Pracovní úraz jako příčinu invalidity potvrzuje i lékařská zpráva z nemocnice Na Homolce. Žalobce se 17 let před úrazem cítil zcela zdráv, nikdy neměl sebemenší potíže, nikdy nebyl v pracovní neschopnosti ani nemocen. Žalobce je přesvědčen, že právě pracovní úraz trvale poškodil jeho zdravotní stav a vedl k plné invaliditě.

K žádosti městského soudu posoudila zdravotní stav žalobce posudková komise MPSV v Praze. Posudková komise se ztotožnila s tím, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní. Žalobce v roce 1985 prodělal operaci bederní páteře pro tethered cord syndrom a lipom v oblasti bederní páteře, stav po operaci byl dlouhodobě stabilizovaný. V červenci 2007 utrpěl žalobce kontuzi páteře a zhoždění obličeje v důsledku úrazu. Stav po úrazu nevyžadoval hospitalizaci ani akutní operační řešení. Pro subjektivní potíže žalobce byla u něj provedena v březnu 2008 operace - odstranění lipomu (tukového nádoru) v oblasti bederní páteře a tethered cord syndrom. K datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o pooperační stav po odstranění lipomu v oblasti bederní páteře. Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti bylo hodnocena podle kap. XV., oddíl F, pol. 3 písm. d) přílohy vyhlášky č. 284/1995 Sb. a činila 70 %. Plná invalidita nevznikla v souvislosti s úrazem, ale v souvislosti s chronickým onemocněním, které bylo prokázáno již v mládí a žalobce pro ně byl již jednou operován.

Žalobce předložil v průběhu řízení znalecký posudek doc. MUDr. M. T., CSc., v němž je uvedeno, že úraz při nehodě dne 12. 7. 2007 vysoce pravděpodobně vedl k pohmoždění páteře a nervových struktur, což mělo za následek zhoršení neurologického nálezu při existenci do té doby prakticky bezpříznakového lipomu LS páteře. Tento znalecký posudek byl předložen shora uvedené posudkové komisi, která setrvala na svých závěrech.

Městský soud ještě požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisi MPSV v Plzni. Tato komise se ztotožnila se závěry posudkové komise MPSV v Praze a uvedla, že plná invalidita nevznikla v souvislosti s úrazem, nýbrž v souvislosti s chronickým onemocněním, které bylo již prokázáno v mládí, má tendenci k recidivám a žalobce byl pro toto postižení již dříve operován.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že zákon č. 155/1995 Sb. nerozlišuje invalidní (plný či částečný) důchod pro souvislost s pracovním úrazem od invalidního důchodu pro obecné onemocnění, a to nejen jako druh dávky, ale ani co do výše dávky. V projednávané věci žalovaná vlastně deklaruje, že invalidita žalobce není v souvislosti s pracovním úrazem, nelze však vyloučit, byť nepřímo, vliv takového rozhodnutí na případné nároky v oblasti pracovněprávní nebo občanskoprávní, a proto by takové rozhodnutí nemělo být vyloučeno ze soudního přezkumu. Proto si městský soud vyžádal shora uvedené posudky, které hodnotil jako každý jiný důkaz, tedy podle své úvahy a s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Městský soud nemá pochybnosti o správnosti a úplnosti stanovené diagnózy onemocnění žalobce, jakož i o zdůvodnění závěru, že plná invalidita nevznikla v souvislosti s pracovním úrazem. Soud proto z těchto posudků vyšel a žalobu shledal nedůvodnou; proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žaloba je po právu, protože se jedná o posouzení kvalifikovaného důvodu, jež zakládá nárok na přiznání plného invalidního důchodu, přičemž podle stěžovatele je zde dán důvod podle § 38 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., nikoli podle písm. a) tohoto ustanovení, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí žalované. Pro stěžovatele je to podstatné rozhodnutí, protože jde o zjištění skutečností, které mají vliv na rozhodování jiných orgánů či subjektů v oblasti pracovněprávní a občanskoprávní. Stěžovatel namítá, že posudky posudkových komisí se nedostatečně zabývají příčinnou souvislostí mezi úrazem a invaliditou, pomíjejí, že před úrazem žil stěžovatel normálním životem a teprve po úrazu nastaly jeho zdravotní problémy. Z posudků lze vyvodit také opačný závěr: pokud by nedošlo k úrazu, zdravotní stav stěžovatele mohl být bezpříznakový a stabilizovaný po blíže neurčitou dobu a stěžovatel mohl dále vykonávat zaměstnání, které vykonával. Není zřejmé, o co je opřen závěr, že by i bez úrazového děje časem došlo k manifestaci nádoru. Nyní není možné zjistit, jaké následky by taková manifestace měla a zda by později vedla k invaliditě. Jestliže pracovní úraz vyvolal projev staršího onemocnění, důsledkem čehož byla invalidita, pak je v příčinné souvislosti úrazový děj s následnou invaliditou.

Stěžovatel vyslovil pochybnosti o objektivitě posudků posudkových komisí, neboť byly zpracovány orgány státní správy. Naproti tomu ze znaleckého posudku, který stěžovatel předložil, jednoznačně vyplývá, že došlo k nenávratnému pohmoždění nervových struktur, které je příčinou subjektivních potíží stěžovatele, a že to byl úraz, který vyvolal současný zdravotní stav stěžovatele.

Podle stěžovatele měl revizní znalecký posudek zpracovat nezávislý soudní znalec, protože je zřejmé, že lékařský posudek je stěžejním důkazem ve věci. Městský soud tento důkaz neprovedl, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda žaloba byla přípustná. Žalobce netvrdil, že by mu byl plný invalidní důchod přiznán v nesprávné výši nebo od nesprávného data; nebrojil tedy proti výroku rozhodnutí žalované. Jeho žaloba napadala pouze odůvodnění rozhodnutí žalované. Podle § 68 písm. d) s. ř. s. je žaloba nepřípustná tehdy, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud odmítne návrh (žalobu), jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný. Městský soud měl tedy žalobu odmítnout jako nepřípustnou.

Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení; jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud tedy zrušil napadený rozsudek městského soudu a žalobu odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu